

Arrest

nr. 41 504 van 9 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, Sejzi ZENELJI, luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner uit Kosovo Polje (Kosovo) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

U verliet Kosovo na aanhoudende problemen gekend te hebben met Albanezen.

Zo werd u meermaals beledigd en op straat geslagen omwille van uw origine. U werd meerdere keren beroofd van de goederen die u verzameld had om te verkopen.

Een week voor uw vertrek naar België in augustus 2009 vielen 10 à 15 Albanezen uw huis binnen. U kreeg een week om het land te verlaten, zoniet zou uw gezin gedood worden. De inval duurde nog geen twee minuten.

Uiteindelijk verliet u samen met uw partner Hajrulahu Dzevrjje (O.V. 6.475.285) op 15 augustus 2009 Kosovo, richting België waar u op 17 augustus 2009 aankwam en diezelfde dag asiel vroeg.

U bent in het bezit van uw verlopen Joegoslavische identiteitskaart dd. 23 mei 1996.

In België vervoegde u uw ouders Bejta Cerkez en Zenelji Suzane (O.V. 6.147.979) die op 14 september 2007 asiel vroegen."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.

Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn.

De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld.

Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te

worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging.

De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan.

Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat betreft uw asielaanvraag dient te worden vastgesteld dat noch u noch uw partner Hajrulahu Dzevirije (O.V. 6.475.285), aannemelijk hebben gemaakt de laatste jaren voor uw vertrek naar België in augustus 2009 daadwerkelijk in Kosovo Polje, Kosovo gewoond te hebben.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw effectief verblijf in Kosovo Polje de laatste jaren kan afgeleid worden (CGVS, p.6).

U legde enkel uw vervallen Joegoslavische identiteitskaart van 1996 voor. U zou in Kosovo een UNMIK-bewijs gehad hebben betreffende uw gezinssamenstelling en een identiteitsbewijs.

Onderweg naar België zou u deze documenten echter verloren hebben.

U kent de officiële naam van het identiteitsbewijs niet. Uw persoonsgegevens en uw foto stonden erop. Het had de grootte van een bankkaart. U zou het aangevraagd hebben bij het leger in Kosovo Polje en het leger zou deze kaart naar u thuis gebracht hebben. U weet echter niet welk leger. Uw partner zou eveneens dit document gekregen hebben (CGVS, p.4-5). Uw partner bevestigde dergelijk

identiteitsdocument gehad te hebben. Ze zou er samen met u om gevraagd hebben bij de gemeente. Daar zouden jullie ook de kaart samen hebben afgehaald (CGVS partner, p.3-4 en p.6). Verder verklaarde u dat uw ouders tot twee jaar geleden bij u in Kosovo Polje woonden (CGVS, p.2). Uit het dossier van uw ouders blijkt echter dat zij in 1999 Kosovo verlieten en naar Nis (Servië) trokken waar ze bleven tot augustus 2007. Uw ouders gingen toen naar Slovenië en reisden dan verder naar België waar ze in september 2007 asiel vroegen. Verder moet opgemerkt worden dat u verklaarde dat de aanwezige KFOR-troepen in uw gemeente bij uw vertrek naar België de Franse nationaliteit hadden (CGVS, p.7 en p.10). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat Finse KFOR-troepen werkzaam zijn in Kosovo Polje. Gevraagd naar ziekenhuizen en medische posten in uw gemeente stelde u dat na de Kosovo-oorlog enkel een privaat tandarts werkzaam was in Kosovo Polje (CGVS, p.7). Uit informatie blijkt echter dat er meerdere medische posten in Kosovo Polje aanwezig zijn. Tot slot is het totaal ongeloofwaardig dat u, gevraagd naar momenten van grote chaos of geweld in het naoorlogse Kosovo, stelt niet veel gemerkt te hebben (CGVS, p.7). Gevraagd naar incidenten aan kerken in de gemeente na 1999 bleef u het antwoord schuldig (CGVS, p.6-7). Het is echter in Kosovo algemeen geweten dat na de verdrinkingsdood van drie Albanese kinderen op 16 maart 2004 in heel Kosovo rellen uitbraken die een drietal dagen duurden. Ook de gemeente Kosovo Polje bleef hiervan niet gespaard. Honderden mensen kwamen op straat, huizen werden in brand gestoken, Serviërs werden geëvacueerd, en een orthodoxe kerk werd aangevallen. Gezien de omvang en de bekendheid van de rellen in heel Kosovo is het onmogelijk dat u, als inwoner van Kosovo, hiervan niet op de hoogte zou zijn indien u toen effectief in de regio aanwezig zou zijn geweest. Uw partner was evenmin op de hoogte van deze gebeurtenissen (CGVS partner, p.5-6). Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerd verblijf in Kosovo voor uw vertrek naar België in augustus 2009.

Daar u uw onafgebroken verblijf in de voorbije jaren in Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft, komt de geloofwaardigheid van uw bewering dat u en uw familie de laatste jaren voor jullie komst naar België in Kosovo Polje herhaaldelijk beledigd en beroofd werden en in augustus 2009 hardhandig aangepakt werden op de helling te staan.

Dat er aan deze incidenten weinig geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal, verzameld tijdens voornoemde missie naar Kosovo in september 2009, naar voren komt dat er noch in Kosovo Polje, noch in de regio Pristina, waartoe ook Kosovo Polje behoort, sinds 2004 veiligheidsincidenten tegen de RAE-gemeenschap plaatsvonden. Tot op heden keerden ontheemden van Roma-origine zonder problemen terug naar de gemeente. De verantwoordelijke van de Kosovaarse mensenrechtenorganisatie KMDLNj verklaarde dat er binnen de gemeente geen problemen zijn voor de Roma-gemeenschap. Er zijn geen veiligheidsproblemen voor de Roma-gemeenschap en Roma beschikken over volledige bewegingsvrijheid. Roma kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. De klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Voorts dient er vastgesteld te worden dat uw verklaringen en die van uw partner betreffende het incident in augustus 2009 niet eensluidend zijn.

Zo verklaarde u dat 10 à 15 Albanezen uw huis binnenkwamen. De hele inval zou nog geen twee minuten geduurd hebben (CGVS, p.9). Uw partner herinnert zich maar 3 à 4 invallers en meende dat de inval een half uur duurde (CGVS partner, p.8).

Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde (veiligheids)incidenten en problemen die u in Kosovo beweert ondervonden te hebben.

Het grootste probleem voor de RAE-gemeenschap blijft hun economische situatie. Er heerst een hoge werkloosheid en het merendeel van de RAE is afhankelijk van financiële hulp. Dit is echter geen exclusief probleem van de RAE, ook Albanezen en Serviërs lijden hieronder.

Uit uw verklaringen blijkt dat u een handel in metaal, oud ijzer en tweedehandskleren had opgezet (CGVS, p. 3). Zoals supra uiteengezet onderneemt de Kosovaarse overheid evenwel middels een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap actief stappen om in de moeilijke socio-economische situatie van de RAE verbetering te brengen.

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat er RAE werkzaam zijn bij de gemeente in Kosovo Polje, o.a. op de dienst burgerlijke stand, het 'bureau van de gemeenschappen' en in het onderwijs. Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische

rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. In september 2006 startte het UNHCR echter de implementatie van zijn actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo', wat ondermeer inhoudt dat RAE worden bijgestaan bij hun registratie in het bevolkingsregister en bij het verkrijgen van de nodige (identiteits)documenten. In uw gemeente, Kosovo Polje, werkt het UNHCR voor de implementatie van dit plan samen met de NGO 'Civil Rights Program – Kosovo' (CRP/K), die een bureau heeft in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu'. Deze NGO verleent ondermeer gratis juridisch advies en bijstand aan IDP's (intern ontheemden) en andere kwetsbare groepen zoals Roma. Aansluitend kan opnieuw verwezen worden naar RAE die o.a. op de dienst burgerlijke stand van de gemeente werkzaam zijn in Kosovo Polje. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen identiteitsdocumenten zou kunnen verkrijgen.

Gelet op voorgaande vaststelling, gekoppeld aan het feit dat het uitoefenen van fundamentele grondrechten voortvloeit uit het bezit van de nodige identiteitsdocumenten, is het weinig aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Kosovo het slachtoffer zou worden van een discriminatie die van die aard is dat zij aanleiding zou geven tot een situatie die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tot slot kan, wat uw opmerking betreft dat uw kinderen niet naar school gingen omdat u niet wist waar te gaan en omdat u vreesde dat uw kinderen slecht behandeld zouden worden (CGVS, p.11), opgemerkt worden dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, ondermeer armoede en een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Ook in Kosovo Polje, waar u woont, is dit parallelle systeem geïmplementeerd. Zo hebben de Serviërs in de gemeente één kleuterschool en vijf lagere scholen die ook door Roma daadwerkelijk gebruikt worden. Bovendien is er een school waar Roma in het Romani les kunnen volgen. Er is eveneens een multi-etnische school die 's morgens gebruikt wordt door Serviërs en Roma en in de namiddag door Albaneestalige leerlingen.

Ten slotte bevestigt de informatie, in tegenstelling tot wat u beweert (CGVS p.11), dat er geen discriminatie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg in de gemeente Kosovo Polje.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uw vervallen Joegoslavische identiteitskaart is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Zij dateert immers van 1996 en laat geenszins toe vast te stellen waar u effectief verbleef voor uw komst naar België in augustus 2009.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner Hajrulahu Dzevirje werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Op 16 januari 2008 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken dat Slovenië en niet België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van uw ouders."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, Dzevirje HAJRULAHU, luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner uit Kosovo Polje (Kosovo) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U verliet Kosovo na aanhoudende problemen gekend te hebben met Albanezen. Uw man werd meermaals beledigd en op straat geslagen omwille van jullie origine. Een jaar voor uw vertrek naar België in augustus 2009 werd u op straat door twee Albanezen meegenomen naar een bos waar u werd aangerand. Een week voor uw vertrek naar België vielen 3 à 4 Albanezen uw huis binnen. U kreeg een week om het land te verlaten, zoniet zou uw gezin gedood worden. De inval duurde een half uur. Uiteindelijk verliet u samen met uw partner Zenelji Sejzi (O.V. 6.475.284) op 15 augustus 2009 Kosovo, richting België waar u op 17 augustus 2009 aankwam en diezelfde dag asiel vroeg. U

bent in het bezit van uw geboorteakte dd. 5 oktober 1992. In België vervoegde u uw schoonouders Bejta Cerkez en Zenelji Suzane (O.V. 6.147.979).”
Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, Dzevrije HAJRULAHU, luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is.

Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009.

Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich

geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Wat uw asielaanvraag betreft dient te worden vastgesteld dat noch u, noch uw partner Zenelji Sejzi (O.V. 6.475.284), aannemelijk hebben gemaakt de laatste jaren voor uw vertrek naar België in augustus 2009 daadwerkelijk in Kosovo Polje, Kosovo gewoond te hebben.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u geen enkel begin van bewijs kan voorleggen waaruit uw effectief verblijf in Kosovo Polje de laatste jaren kan afgeleid worden (CGVS, p.5). U legde enkel uw geboorteakte van 1992 voor. U zou in Kosovo een identiteitsbewijs van UNMIK gehad hebben (CGVS, p.4). U stelde echter duidelijk dat het niet om een identiteitskaart ging (CGVS, p.7). U zou dergelijk document wel gevraagd hebben, maar enkel dat identiteitsbewijs gekregen hebben (CGVS, p.6-7). Onderweg naar België bent u dit document echter verloren. Uw persoonsgegevens en uw foto stonden erop. Het had de grootte van een bankkaart. U zou het samen met uw man aangevraagd hebben bij de gemeente Kosovo Polje, waar u het later ook samen met uw partner bent gaan ophalen. Uw partner zou dit document eveneens gekregen hebben (CGVS, p.3-4 en p.6). Uw partner bevestigde dergelijk identiteitsdocument gehad te hebben. Hij stelde echter het document aan het leger gevraagd te hebben en het leger zou dat bij jullie thuis afgeleverd hebben (CGVS partner, p.4-5). Verder verklaarde uw partner dat zijn ouders tot twee jaar geleden bij hem in Kosovo Polje woonden (CGVS partner, p.2). Uit het dossier van zijn ouders blijkt echter dat zij in 1999 Kosovo verlieten en naar Nis (Servië) trokken waar ze bleven tot augustus 2007. Zijn ouders gingen toen naar Slovenië en reisden dan verder naar België waar ze in september 2007 asiel vroegen.

Voorts moet opgemerkt worden dat u verklaarde dat de aanwezige KFOR-troepen in uw gemeente bij uw vertrek naar België de Franse nationaliteit hadden (CGVS, p.6).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is gevoegd blijkt echter dat Finse KFOR-troepen werkzaam zijn in Kosovo Polje. Van EULEX (European Union Rule of Law Mission in Kosovo), de missie van de Europese Unie om stabiliteit te bevorderen en die van start is gegaan op 9 december 2008, had u nog nooit gehoord (CGVS, p.6).

Tot slot is het totaal ongeloofwaardig dat u gevraagd naar momenten van grote chaos of geweld in het na-oorlogse Kosovo stelt niet veel gemerkt te hebben (CGVS, p.6).

Gevraagd naar incidenten aan kerken in de gemeente na 1999, stelde u dat na de oorlog niets meer vernield werd (CGVS, p.5). Het is echter algemeen geweten dat na de verdrinkingsdood van drie Albanese kinderen op 16 maart 2004 in heel Kosovo rellen uitbraken die een drietal dagen duurden. Ook de gemeente Kosovo Polje bleef hiervan niet gespaard. Honderden mensen kwamen op straat, huizen werden in brand gestoken, Serviërs werden geëvacueerd, en een orthodoxe kerk werd aangevallen.

Gezien de omvang en de bekendheid van de rellen in heel Kosovo is het onmogelijk, dat u, als inwoner van Kosovo hiervan niet op de hoogte zou zijn als u toen effectief in de regio aanwezig was. Uw partner was evenmin op de hoogte van deze gebeurtenissen (CGVS partner, p.7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw beweerd verblijf in Kosovo voor uw vertrek naar België in augustus 2009.

Daar u uw onafgebroken verblijf in de voorbije jaren in Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen mbt uw aanranding in 2009 en uw bewering dat u en uw familie de laatste jaren voor jullie komst naar België in Kosovo Polje herhaaldelijk beledigd en geslagen werden en in augustus 2009 hardhandig aangepakt werden op de helling te staan.

Dat er aan deze incidenten weinig geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit het feit dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal, verzameld tijdens voornoemde missie naar Kosovo in september 2009, naar voor komt dat er noch in Kosovo Polje, noch in de regio Pristina, waartoe ook Kosovo Polje behoort, sinds 2004 veiligheidsincidenten tegen de RAE-gemeenschap plaatsvonden. Tot op heden keerden ontheemden van Roma-origine zonder problemen terug naar de gemeente. De verantwoordelijke van de Kosovaarse mensenrechtenorganisatie KMDLNj verklaarde dat er binnen de gemeente geen problemen zijn voor de Roma-gemeenschap. Er zijn geen veiligheidsproblemen voor de Roma-gemeenschap en Roma beschikken over volledige bewegingsvrijheid. Roma kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. De klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Voorts dient er vastgesteld te worden dat uw verklaringen en die van uw partner betreffende het incident in augustus 2009 niet eensluidend zijn. Zo verklaarde uw partner dat 10 à 15 Albanezen uw huis binnenkwamen. De hele inval zou nog geen twee minuten geduurd hebben (CGVS partner, p.9). U herinnert zich maar 3 à 4 invallers en meende dat de inval een half uur duurde (CGVS, p.8).

Er kan dan ook geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u aangehaalde (veiligheids)incidenten en problemen die u in Kosovo beweert ondervonden te hebben.

Het grootste probleem voor de RAE-gemeenschap in Kosovo blijft de economische situatie. Er heerst een hoge werkloosheid en het merendeel van de RAE is afhankelijk van financiële hulp. Dit is echter geen exclusief probleem van de RAE, ook Albanezen en Serviërs lijden hieronder. Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw man werkte (CGVS, p. 9). Zoals supra uiteengezet onderneemt de Kosovaarse overheid evenwel middels een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap actief stappen om in de moeilijke socio-economische situatie van de RAE verbetering te brengen. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt tevens dat er RAE werkzaam zijn bij de gemeente in Kosovo Polje, o.a. op de dienst burgerlijke stand, het 'bureau van de gemeenschappen' en in het onderwijs. Een ernstige beperking van de uitoefening van fundamentele grondrechten, in het bijzonder van politieke, sociale (gezondheidszorg, onderwijs, sociale zekerheid...) en economische rechten, begint voor de RAE vaak met een gebrek aan registratie als inwoner van Kosovo en met het daaruit voortvloeiend ontbreken van de nodige identiteitsdocumenten. In september 2006 startte het UNHCR echter de implementatie van zijn actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali en Egyptian community in Kosovo', wat ondermeer inhoudt dat RAE worden bijgestaan bij hun registratie in het bevolkingsregister en bij het verkrijgen van de nodige (identiteits)documenten. In uw gemeente, Kosovo Polje, werkt het UNHCR voor de implementatie van dit plan samen met de NGO 'Civil Rights Program – Kosovo' (CRP/K), die een bureau heeft in het centrum voor samenwerking en integratie 'Fidan Lahu'. Deze NGO verleent ondermeer gratis juridisch

advies en bijstand aan IDP's (intern ontheemden) en andere kwetsbare groepen zoals Roma. Aansluitend kan opnieuw verwezen worden naar RAE die o.a. op de dienst burgerlijke stand van de gemeente werkzaam zijn in Kosovo Polje. Over het algemeen kunnen de RAE die geregistreerd zijn zich probleemloos tot de lokale autoriteiten wenden voor het verkrijgen van identiteitsdocumenten en kunnen zij in principe op basis hiervan hun rechten laten gelden en bijvoorbeeld een beroep doen op sociale hulpverlening in hun gemeente van origine indien zij aan de wettelijk gestelde algemene voorwaarden voldoen. Uit niets blijkt dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo geen identiteitsdocumenten zou kunnen verkrijgen.

Gelet op voorgaande vaststelling, gekoppeld aan het feit dat het uitoefenen van fundamentele grondrechten voortvloeit uit het bezit van de nodige identiteitsdocumenten, is het weinig aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Kosovo het slachtoffer zou worden van een discriminatie die van die aard is dat zij aanleiding zou geven tot een situatie die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

Tot slot kan nog opgemerkt worden dat het onderwijssysteem in Kosovo openstaat voor leden van de RAE-gemeenschap, maar dat het niet te ontkennen valt dat in de praktijk velen onder hen laaggeschoold blijven en de schoolbanken vaak al snel weer verlaten. Meerdere factoren werken deze situatie in de hand, ondermeer armoede en een gebrekkig bewustzijn bij de ouders van het belang van scholing. Ook hier dient evenwel vastgesteld te worden dat acties op het getouw worden gezet om de integratie van RAE in het onderwijs te stimuleren en de situatie in de praktijk te verbeteren. Vooreerst is ook inzake onderwijs het beleid gericht op integratie en niet op discriminatie. Zo heeft het Kosovaars Ministerie van Onderwijs voor de periode 2007-2017 een plan uitgewerkt voor de integratie van de RAE in het onderwijs. Daarnaast hebben sommige parallelle scholen in Kosovo (scholen die werken met de curricula van de Republiek Servië) de onderwerpen van Roma-taal en Roma-cultuur geïntroduceerd. Ook in Kosovo Polje, waar u woonde, is dit parallelle systeem geïmplementeerd. Zo hebben de Serviërs in de gemeente één kleuterschool en vijf lagere scholen die ook door Roma daadwerkelijk gebruikt worden. Bovendien is er een school waar Roma in het Romani les kunnen volgen. Er is eveneens een multi-etnische school die 's morgens gebruikt wordt door Serviërs en Roma en in de namiddag door Albaneestalige leerlingen. Tenslotte bevestigt de informatie dat er in de gemeente Kosovo Polje geen discriminatie op basis van etnie bestaat bij het verkrijgen van medische zorg.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uw geboorteakte is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Dit document dateert immers van 1992 en laat geenszins toe vast te stellen waar u effectief verbleef voor uw komst naar België in augustus 2009.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner Zenelji Sejzi werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen. Op 16 januari 2008 besloot de Dienst Vreemdelingenzaken dat Slovenië en niet België verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van uw schoonouders."

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 21 januari 2010 een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Ze beweren dat hun veiligheid in het gedrang komt "omwille van hun origine en het feit dat de plaatselijke overheid niets in het werk stelt om daaraan iets te doen" en vervolgt dat "hierop wordt geenszins geantwoord in de bestreden beslissing".

Verzoekers wijzen er op dat niet betwist wordt dat ze van Roma origine zijn en dat deze bevolkingsgroep problemen kent in Kosovo. Ze verwijzen naar een artikel van Human Rights Watch van 7 september 2009 waaruit zou blijken dat er verschillende aanslagen gepleegd zijn tegen Roma's in Kosovo, maar dat er geen daders gearresteerd zijn. Ze laten gelden dat de verwijzingen van de Commissaris-generaal die hij "zelf heeft geregenereerd", niet doeltreffend zijn en dat de Commissaris-generaal verwijst naar verslagen van instellingen "die er uiteraard belang bij hebben dat alles rooskleurig wordt voorgesteld al was het maar om hun eigen activiteiten op te hemelen".

Volgens verzoekers is er sprake van een tegenstrijdigheid in de beslissing van de Commissaris-generaal "waar hij enerzijds stelt dat er zich sedert 1999 geen noemenswaardige incidenten hebben

voorgedaan maar anderzijds aan verzoekers verwijt dat zij geen kennis hebben van enkele belangrijke incidenten die ze hebben voorgedaan”.

Verzoekers voeren ook een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Ze beweren dat een aanvraag weigeren op basis van tegenstrijdige verklaringen *“getuigt niet van redelijkheid”*.

Ze wijten de tegenstrijdigheden aan traumatische ervaringen en aan stress en vinden het *“evident”* en *“normaal”* dat dit het geheugen kan aantasten. Het feit dat ze slachtoffer geweest zijn van geweldplegingen, kon de Commissaris-generaal volgens hen op echtheid nagaan. Ook liet de Commissaris-generaal volgens hen na *“de psychische toestand van verzoekers voorafgaand aan het verhoor na te zien”*.

Verzoekers vragen om de erkenning van hun vluchtelingenstatus.

2.2. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat tweede verzoekster, Dzevrije HAJRULAHU, zich in het verzoekschrift aansluit bij het asielrelaas van haar partner, eerste verzoeker, Sejzi ZENELJI.

De Raad gaat derhalve enkel in op het relaas van deze laatste.

2.4. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet nuttig kan worden aangevoerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers werden opgeroepen voor een verhoor, dat ze tijdens dit verhoor de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is, in bijzijn van hun advocaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt inderdaad vast dat de origine van verzoekers niet betwist wordt.

Wél wordt vastgesteld dat hun bewering dat hun veiligheid in het gedrang komt *“omwille van hun origine en het feit dat de plaatselijke overheid niets in het werk stelt om daaraan iets te doen”*, geen steun vindt in het administratief dossier.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, en zoals de Commissaris-generaal terecht stelt, blijkt dat veiligheidssituatie voor RAE (d.z. Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999, aanzienlijk gewijzigd is.

De algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Kosovo Polje zijn wel degelijk objectief verbeterd. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier, dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), aan de minderheden wordt geboden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

De bewering van verzoekers dat *“hierop -bedoeld wordt (zie hoger) “omwille van hun origine en het feit dat de plaatselijke overheid niets in het werk stelt om daaraan iets te doen”- wordt geenszins geantwoord in de bestreden beslissing”* is, gelet op wat de Commissaris-generaal sub. 1.1.2 en 1.2.2. motiveerde, pertinent onjuist.

De verwijzing van verzoekers naar het artikel van 7 september 2009 van Human Rights Watch doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uit dit artikel blijkt dat enkele Roma in Kosovo anno 2009 nog problemen (diefstal, beledigingen, pesterijen) hebben ondervonden -hetgeen door de Commissaris-generaal niet betwijfeld wordt- en dat er geen arrestaties werden verricht. Uit hetzelfde artikel blijkt echter ook dat politie haar patrouilles verhoogde en onderzoeken startte. Het feit dat de daders (nog) niet werden gevat, toont niet aan dat nationale bescherming ontbreekt. Het is immers niet omdat onderzoeken niet tot onmiddellijke resultaten leiden, dat ze gelijkgesteld kunnen worden met de afwezigheid of onwil van politioneel optreden.

Wat betreft de bewering van verzoekers dat de verwijzingen van de Commissaris-generaal die hij *“zelf heeft geregenereerd”*, niet doeltreffend zijn en dat hij verwijst naar verslagen van instellingen *“die er uiteraard belang bij hebben dat alles rooskleurig wordt voorgesteld al was het maar om hun eigen activiteiten op te hemelen”*, benadrukt de Raad dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier.

De Commissaris-generaal heeft zich gesteund op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoekers beperken er zich toe op een algemene wijze kritiek te uiten op de tegenstelbaarheid van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde bronnen; ze brengen evenwel geen informatie bij die de juistheid ervan weerlegt.

De Raad neemt de informatie die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hanteert, voor waar aan en gaat akkoord met de besluiten die er uit volgen.

Aangaande de aangevoerde tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing, leest de Raad in deze beslissing *“dat de veiligheidssituatie voor RAE in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is en dat er zich al lang geen veiligheidsincidenten voordeden waarbij de RAE gemeenschap betrokken waren”*.

De Commissaris-generaal stelde dus niet dat zoals verzoekers voorhouden, er zich sinds 1999 helemaal geen *“noemenswaardige”* incidenten meer voordeden.

Verzoekers ontkennen bovendien in hun verzoekschrift niet dat ze geen kennis hebben, zoals in de bestreden beslissing vastgesteld, van de belangrijke incidenten die zich hebben voorgedaan in het na oorlogse Kosovo.

De Raad verwijst bijgevolg naar de motivering in de bestreden beslissing en schaaft zich hierachter: *“Na de verdrinkingsdood van drie Albanese kinderen op 16 maart 2004 in Kosovo zijn namelijk rellen uitgebroken die een drietal dagen duurden. Ook de gemeente Kosovo Polje bleef hiervan niet gespaard. Honderden mensen kwamen op straat, huizen werden in brand gestoken, Serviërs werden geëvacueerd, en een orthodoxe kerk werd aangevallen. Gezien de omvang en de bekendheid van de rellen in heel Kosovo is het onmogelijk dat u, als inwoners van Kosovo, hiervan niet op de hoogte zouden zijn indien ze toen effectief in de regio aanwezig zouden zijn geweest”*. Verzoekers halen geen concrete feiten of elementen aan die bovenstaande argumenten kunnen weerleggen.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen argumenten opwerpen die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen.

Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen in zijn asielrelaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen zo ze zich werkelijk hebben voorgedaan, dermate in diens geheugen gegrift staan dat hij daar later nog een nauwkeurig relaas kan van geven.

Verzoekers brengen geen bewijs voor dat het feit dat ze *“onder stress stonden”* de vastgestelde tegenstrijdigheden veroorzaakte.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst, namelijk de inval van een groep Albanezen in de woonst van verzoekers (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Voorts merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers tijdens de verhoren in staat waren om gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Verzoekers legden gedurende de asielprocedure ook geen enkel medisch attest neer waaruit hun slechte psychische toestand zou kunnen blijken. Er wordt nogmaals op gewezen dat de bewijslast ook in dit verband, in beginsel op de kandidaat-vluchteling rust. Hun verwijt dat de Commissariaat-generaal geen voorafgaand onderzoek naar hun psychische toestand heeft gedaan, snijdt dan ook geen hout.

Verzoekers maken dus niet aannemelijk dat hun psychische toestand hen ervan zou verhinderd volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies onverkort overeind blijven.

Het redelijkheidsbeginsel is aldus niet geschonden gezien gelet op wat voorafgaat, een redelijk denkend mens zich bij de opgegeven motieven niet kan afvragen hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. De bestreden beslissing staat geenszins in kennelijke wanverhouding tot de motieven waarop ze steunt.

De Raad merkt op dat de Commissaris-generaal terecht oordeelde dat *“Daar u uw onafgebroken verblijf in de voorbije jaren in Kosovo niet aannemelijk gemaakt heeft, komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen mbt uw aanranding in 2009 en uw bewering dat u en uw familie de laatste jaren voor jullie komst naar België in Kosovo Polje herhaaldelijk beledigd en geslagen werden en in augustus 2009 hardhandig aangepakt werden op de helling te staan”*.

Gelet op wat voorafgaat, kan het relaas van verzoekers niet voor waar worden aangenomen.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoets te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Bijgevolg kan van verzoekers de vluchtelingenstatus niet worden erkend.

2.5. Verzoekers vragen in ondergeschikte orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Ze houden voor dat ze bij het Commissariaat-generaal daartoe nooit enige argumentatie naar voor hebben kunnen brengen; ze voeren een schending aan van de rechten van verdediging en het principe van behoorlijk bestuur.

Op hun verweer *“als Roma van Kosovo verdienen zij bescherming”* antwoordt de Raad dat het louter bezitten van de Kosovaarse nationaliteit, niet volstaat, noch om een gegronde vrees voor vervolging, noch om een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Alle asielaanvragen dienen immers individueel te worden beoordeeld waarbij rekening dient te worden gehouden én met de concrete situatie in het land van herkomst én met de individuele elementen aangebracht door de asielzoeker.

Bovendien gaat het steeds om de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van het nemen van de beslissing. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land gebeurt in elk stadium van de procedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag, zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich met hun vraag om subsidiaire bescherming beperken tot een loutere verwijzing naar het asielrelaas.

Aangezien dit relaas geen geloofwaardigheid verdient, kan het evenmin de basis vormen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Wat betreft de aangevoerde schending van de rechten van verdediging onderstreept de Raad dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen juridictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (zie RvS 14 maart 2005, nr. 141.946; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

De Raad merkt ten slotte op dat een aangevoerde schending van “het principe van behoorlijk bestuur” als middel onontvankelijk is. Verzoeker laat immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur en om welke reden, hij geschonden acht.

Gelet op wat voorafgaat, dient aan verzoekers de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegvoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE